

або протилежною оцінкою законності й обґрунтованості їх дій та рішень щодо реалізації і захисту прав, свобод, інтересів, а також виконання обов'язків особи.

Література

1. Адміністративно-правові спори (удосконалення порядку вирішення) : монографія / Н. Б. Писаренко, В. А. Сьоміна. – Х. : Право, 2011. – 136 с.
2. Лученко Д. Про основні ознаки адміністративно-правового спору. Вісник Національної академії правових наук України № 2 (73) 2013. С. 148-156.
3. Про затвердження Положення про порядок накладення адміністративних штрафів. Постанова Правління Національного банку України від 29.12.2001 № 563. Офіційний вісник України від 15.02.2002. № 5. Стор. 72.

УДК 025.11:477:4:328.34 (043.2)

Бабіч В.С., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Устинова І.П., к.ю.н., доцент

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ БЮДЖЕТНОГО ПРАВА УКРАЇНИ ТА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН В СИСТЕМІ ПРАВА ТА ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН

Бюджетне право України тісно пов'язане з бюджетним правом зарубіжних країн та Європейського Союзу. Адже правові засади нашої країни були побудовані на демократичних принципах, що є притаманною ознакою зарубіжних країн, також Україна проходить етап інтеграції в Європейський Союз, що також впливає на побудову Бюджетного права. Хоча, досліджуючи питання бюджетного права в зарубіжних країнах, О.М. Козирін наголошує на тому, що сукупність правових норм, які регулюють бюджетні відносини, у правових системах різних держав визначається по-різному. Наприклад, у державах романо-германської правової системи бюджетне право розглядається як підгалузь чи розділ фінансового права. При цьому можна побачити приклади, коли бюджетне право розуміється як комплексна галузь права. У державах англосаксонського права норми, що регулюють бюджетні відносини, найчастіше розпорошені по різних актах конституційного та адміністративного права. У пострадянських державах бюджетне право традиційно визначається підгалуззю фінансового права (наприклад, у працях таких учених, як Л.К. Воронова, Н.І. Хімичева, О.М. Горбунова, та їх послідовників). У вітчизняній фінансово-правовій науці бюджетне право – це сукупність норм, що регулюють відповідні суспільні відносини, тобто саме поняття «бюджетне право» – це доктринальний

витвір [1].

Тобто, бюджетне право займає центральне місце в системі фінансового права України цей принцип, як зазначалося вище, притаманний багатьом країнам, які є учасниками Європейського Союзу. Адже, маючи свій особливий предмет регулювання, бюджетне право разом з тим пов'язане з іншими інститутами фінансового права. Це викликано тим становищем, яке займає бюджет у фінансовій системі країни, а саме – його головною та координуючою роллю у ній. Відносини, які регулюються бюджетним правом, виникають у зв'язку з утворенням, розподілом і використанням централізованих фондів грошових коштів, які надходять в розпорядження держави та органів місцевого самоврядування на кожній території [2]. Як приклад можна навести зміну принципу розподілу бюджетних коштів України, тобто розпочато процес бюджетної децентралізації — перенесення надходження доходів та здійснення витрат грошових коштів на більш низький рівень уряду при збереженні фінансової відповідальності, так само як і в країнах Європи та Заходу.

Одним з головних принципів Бюджетного права різних країн є вимога обов'язкового закріплення бюджету у форму акта, прийнятого представницьким органом влади. Найчастіше бюджет приймається у вигляді відповідного закону, що закріплюється, як правило, на конституційному рівні. Законодавче оформлення бюджету зазвичай пов'язують з принципом згоди на стягування податку, лежачого біля витоків парламентського ладу. У деяких країнах (Норвегія, Фінляндія та ін) затвердження бюджету оформляється шляхом ухвалення не закону, а особливою парламентської резолюції. У США бюджет проводиться через резолюцію палат, проект якої готують бюджетні комітети Палати представників і Сенату, а приймає Конгрес. У Франції парламент приймає щорічний фінансовий закон, в якому «передбачається утворення і дозволяється використання протягом кожного календарного року комплексу ресурсів і витрат держави». В Україні бюджет приймається кожного року, так проект надається Верховній Раді України Кабінетом Міністрів, потім Верховна рада голосує за бюджет наступного року обов'язково у двох читаннях, а за необхідності проводиться і третє читання проекту, а вже потім ухвалюється Закон України «Про бюджет», не пізніше 1 грудня року що передує зазначеному у Законі. Бюджетні акти, як правило, відрізняються великим обсягом. Принцип щорічного затвердження бюджету є важливою характеристикою функціонування фінансової системи в часі. За загальним правилом, державний бюджет приймається на один фінансовий рік. У різних країнах початок фінансового року датується по-різному, що є одним з пояснень асинхронності бюджетного процесу в зарубіжних країнах. Водночас фінансове законодавство низки країн допускає існування і багаторічних бюджетів. Основні правила, що регулюють відносини між бюджетом

центрального уряду і бюджетами суб'єктів федерації, автономних адміністративно-територіальних утворень, місцевих колективів, містяться в джерелах державного права [3].

Отже, як висновок можна стверджувати, що загальні положення бюджетного права України є однією з частин системи права зарубіжних країн та права Європейського Союзу. В бюджетному праві цих країн досить велика кількість принципів які є взаємозапозиченими, та доповнюють правові системи кожної країни, що в загальному допомагає створити фінансове право, частиною якого і є бюджетне право, ефективним для економічного розвитку країн.

Література

1. Козирін А.Н. Фінансове право і управління публічними фінансами в зарубіжних країнах / Козирін А.Н. – М.: 2009. – 182 с. (Електронний ресурс) Режим доступу: <http://pravo.co.nf/finansovoe-pravo-upravlenie-publichnyimi.html>

2. Римарська Н.І., Корягін М.В. Принципи побудови та функціональна структура бюджетної системи України / Римарська Н.І., Корягін М.В. // Економіка та держава. – 2011. – № 9.

3. Бюджетний кодекс України: Науково-практичний коментар: станом на 1 бер. 2011р. / за ред. Л.К. Воронової, М. П. Кучерявенка. – Х.: Право, 2011. – 608 с.

УДК349.34.08 (043.2)

Борисова І.В., студентка,

Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Кравченко І.О., студентка,

юридичний факультет,

Запорізький національний університет, м. Запоріжжя

Науковий керівник: Гусар О.А., к.ю.н.

СЕРТИФІКАЦІЯ І ДОПУСК АВІАЦІЙНОГО ПЕРСОНАЛУ ДО АВІАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Концепція розвитку цивільної авіації України [1] визначає сертифікацію основним способом державного регулювання безпеки польотів та авіаційної безпеки цивільної авіації. Повітряний кодекс України (ПК України) в ст.1. п.93 визначає, що сертифікація (схвалення) – це засвідчення того, що об'єкт або суб'єкт авіаційної діяльності відповідає вимогам авіаційних правил України та видання відповідного сертифікату.

Сертифікація персоналу – перевірка персоналу, що має на меті визначення його відповідності кваліфікаційним нормам льотної